

BİR SÜRÜ YALAN

LINSEY HALL

Bu kitabın yayın hakkı PHOENIX YAYINEVİ'ne aittir. Yayınevinin ve yayıncısının yazılı izni alınmaksızın kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopyalanamaz, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

Gölge Loncası Serisi - 3

Bir Sürü Yalan

Orijinal Künye: *Pack of Lies* by Linsey Hall, Bonnie Doon Press, 2021.

Yazar: Linsey Hall

Çevirmen: Hilal Erkazancı Durmuş

Kapak Tasarım: Melissa Kayacı

Grafik Tasarım: Şeyma Çetin

©Phoenix Yayınevi Tüm Hakları Saklıdır.

2025 Mayıs, Ankara

ISBN No: 978-605-7789-65-5

Phoenix Yayınevi-Ünal Sevindik

Yayıncı Sertifika No: 11003

Şehit Adem Yavuz Sok. Hitit Apt. 14/1

Kızılay-Ankara

Tel: 0(312) 419 97 81 pbx

Faks: 0(312) 419 16 11

e-posta: info@siyasalkitap.com

<http://www.siyasalkitap.com>

Baskı: Dedemat Matbaacılık

Dedemat Ambalaj Matbaacılık Sanayi ve Dış Ticaret Ltd. Şti.

Sertifika No: 70086

Melih Gökçek Bulvarı 1447 Cd. No: 37 İvedik OSB Yenimahalle/ANKARA

Tel: 0507 932 59 30

Dağıtım: Siyasal Kitabevi

Şehit Adem Yavuz Sok. Hitit Apt. 14/1

Kızılay/Ankara

Tel: 0(312) 419 97 81 pbx

Faks: 0(312) 419 16 11

e-posta: info@siyasalkitap.com

<http://www.siyasalkitap.com>

BİR SÜRÜ YALAN

LINSEY HALL

EVE

Az önce yüzüme kapanan kapıya boş boş bakarken allak bulak oldum. “Hiçbir şey bilmiyor.” Sesim kendi kulaklarıma bile şaşkın geliyordu.

“Bilen birini bulacağız.” Arkadaşım Mac kolumdan tutup beni evden uzaklaştırdı. Londra’nın sakin bir mahallesinde, sabahın erken saatlerinde sokakta yapayalnızdık.

Eski dostum Liora aslında kapıyı yüzüme çarpmamıştı. Sanırım ben öyle hissettim. Londra’daki en iyi iksir ustası olduğu için ona gelmiştik. Yeni sihrimi kontrol altında tutmama yardım edecek bir şeyler verebileceğini umut etmiştim.

Ama tüm umutlarım kül olmuştu, bana yardımı dokunacak tek bir önerisi bile yoktu.

Avuçlarımı ovuşturdum ve gözümü pencereye diktim. İki gün önce, Yaratıcı denen gizemli bir düşman, büyülü tılsımı boynumdan koparıp çıkarmıştı. İçimdeki güçlü büyü böylece ortalığa yayılmıştı. O zamandan beri, içimdeki büyüünün serbest kalıp ortalığı kasıp kavurmaya çalıştığını hissediyordum.

“Bunun kontrolünü ele geçirmem gerekiyor,” dedim. “Acele etmeliyim.”

Mac başını salladı, kısa sarı saçları ışıktta parlıyordu. “O piç kurusu seni kaçırmaya çalışmıyordu, değil mi? Sadece içindeki gücü açığa çıkarmak istemiş aslında.”

“Planı işe yaradı.” Yeni keşfettiğim gücümün içimde güçlü bir ateş gibi kıvılcımlar saçtığını hissedebiliyordum. Birdenbire devasa şeyleri zihnimle hareket ettirme yeteneğine sahip olmuştum ama bunu neden yapabildiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Bizler şekil değiştiren varlıklardık. Şekil değiştirenlerin zihinlerini kullanarak bazı şeyleri hareket ettirebilmeleri mümkün değildi. Aslına bakarsanız kendimi bir şekil değiştiren olarak tanımlamamın da doğru olup olmadığından çok emin değildim.

Köşeyi dönerek Londra’nın daha işlek bir bölgesine doğru ilerledik. Big Ben uzakta yükseliyordu ve tüm heybetiyle gökyüzüne doğru uzanıyordu. Sabahın erken saatleri hâlâ çok karanlıktı, sokaklar sessizdi.

“Liora neden burada yaşıyor?” diye sordu Mac. “Çok fazla insan var.”

Derin bir nefes aldım. “Bilmiyorum, ama...”

Yaklaşık elli metre ilerimizdeki tuğla binadan uzun boylu ve tanıdık biri çıkageldi.

Gözlerimi kıstım. “Bu bir insan değil.”

“Bu Lachlan mı?”

Sokak lambasının altında parlayan siyah saçları Lachlan’inkilerden biraz farklıydı. Nefesim kesildi. “Garreth bu.”

“Kaderlerin cilvesi.” Mac gözlerini kocaman açarak bana döndü. “Hadi onu yakalayalım.”

Çoktan koşmaya başlamıştım bile, damarlarımda adrenalin yükselirken kalbimin kulaklarımda güm güm attığını hissediyordum.

Garreth geçen hafta Clerkenwell tünellerinde yaşanan çatışmadan beri kayıptı. Onu kendi tarafımıza çektiğimizi sanmıştık ama Kara Ay laneti onu geri almıştı ve o bir anda ortadan kaybol-

muştı. O zamandan beri ondan haber alamamıştık.

İşte onu yakalama fırsatı karşında duruyor.

Eğer onu yakalayabilirsek, belki tedavi edebilirdik. Ama onun derdinin bilinen bir devası da yoktu.

Yine de fark etmezdi. Onu yakalamak zorundaydık. Lachlan için. Garreth için.

Ama çok hızlı hareket ediyordu...

Hâlâ birkaç metre önümdeydi ve bir dönemece doğru koşuyordu. Köşeye yaklaştı. Ben oraya ulaştığımda onun sokaktaki bir geçitten veya bir kapıdan geçip gitmiş olacağından emindim.

Panik içindeydik. Bu son şansımız olabilirdi.

Yeni büyüm kükrüyordu adeta, sanki benden ayrı bir varlık-mış gibi içimde yükseliyordu. Kükreyen bir canavar gibiydi. Telekinezi bir şekil değiştiren becerisi olmasa bile ben daha o andan itibaren kendimi her zamankinden daha çok bir kurtmuşum gibi hissediyordum.

Sokağının karşısında, kaldırıma yakın park etmiş büyük bir kamyonun hemen önünde büyük bir çöp kutusu gördüm. Elimi uzattım, sihrim parmaklarımın üzerinde süzülüyordu. Çöp kutusunu Garreth'e fırlatıp onu yere serdiğimi hayal ediyordum. Clerkenwell tünellerindeki kavgadan beri sihrimi kullanmamıştım ve sihrim içimde öyle güçlü bir şekilde patladı ki, görüşüm bulanıklaştı. Dizlerimin üzerine çöktüm, orta yerimden çatlayacak gibiydim. Gözyaşlarım akarken gözlerimi açık tutmaya çalışarak karnımı tutuyordum. Acım daha da artmıştı.

Önümdeki kamyon kaldırımdan yükseldi, benim sihrimle havaya uçtu ve cadde boyunca savrulurken diğer taraftaki binaya çarptı. Tuğlalar ve camlar paramparça oldu. Her şey etrafa savruldu.

"Kaderler aşkına," diyerek Mac aniden durdu.

Ben ise boş boş baktım.

Kamyon binaya yandan çarparak duvarı yıkmış, ortaya çıkan enkaz etrafa saçılmıştı.

“Garreth,” diye fısıldayarak sendeleyip ayağa kalktım. Onu öldürmüş müydüm?

Kendimi parçalara ayrılmış gibi hissediyordum. Başım dönerken zar zor nefes alıyordum.

Mac bana döndü, yüzü solgundu. “Sen iyi misin? Berbat görünüyorsun.”

“İyiyim.” Şaşkınlıkla sendeleyerek kamyonu doğru yürüdüm.

Saat oldukça erkendi ve henüz kimse evinden çıkmamıştı ama çarpışma sesiyle uyananlar her an buraya gelebilirdi.

“Garreth kaçtı,” dedi Mac. “Kamyon çarpmadan hemen önce köseyi döndüğünü gördüm.”

“Kaderlere şükürler olsun.” Onu yakalamamız gerekiyordu ama daha da önemlisi, onu sağ ele geçirmemiz gerekiyordu.

Sendeleyerek kamyonu yaklaşıırken yolun diğer tarafındaki çöp bidonunu fark ettim. Yan yatmıştı ama yerinde duruyordu.

Lanet olsun. Lanet olasıca büyüm o kadar garipti ki canım yanıyordu.

Mac yürümeme yardım etmek için kolunu belime doladı.

Minnettar bir halde ona yaslandım. Binaya yaklaştık. Kimse-nin başına kötü bir şey gelmemiş olması için dua ettim.

Korku tüm benliğimi kapladı, bedenim parçalanmışçasına her yerimde acı hissediyordum.

Neyse ki kapının üzerindeki tabelada buranın bir dişçi muayenehanesi olduğu ve güneş doğana kadar kapalı olduğu yazıyordu.

Kaderlere şükürler olsun. İçimdeki şükran duygusu tüm benliğimi sardı. Kimse zarar görmemişti.

“Bunu bilerek mi yaptın?” diye sordu Mac.

“Hayır.” Devrilmiş olan çöp kutusuna doğru baktım. “Sadece ona bidonla vurmak istemiştim.”

“Kahretsin.” Mac bana doğru döndü. “Kötü görünüyorsun.”

“Kötü hissediyorum zaten.”

“Peki, burada neler oluyor?” Arkamızdan Londra aksanıyla konuşan kalın ve tok bir erkek sesi geldi.

Arkamızı döndüğümüzde birkaç bina aşağıdaki evinin önünde robdöşambıyla durarak bize bakan bir adam gördük.

Mac ile birbirimize baktık.

Bunu nasıl açıklayacaktık ki?

Mesele şu ki... Açıklayamazdık. İnsanlar büyü hakkında bir şey bilmemeliydi, ama bir kamyon nasıl bir binaya yandan çarpabilirdi ki?

“Buradan çıkmamız gerek,” diye mırıldandı Mac. “Her şey düzeldiğinde neden olduğumuz zararı karşılayacak parayı veririz.”

Başımı salladım, bu borcu ödememin ne kadar zaman alacağını düşündükçe fena oluyordum. Borcumu ödemek zorundaydım. Bu zavallı dişçiye verdiğim hasarın bedelini ödetemezdim.

Birlikte dönüp sendeleyerek caddeden aşağı indik. Her adımda acı çekiyordum. Mac beni ayakta tutmak için giderek daha fazla güç harcamak zorunda kaldı. Birkaç blok ötede polis sirenlerinin sesini duyduk. Bir ara sokağa daldık. Bizi sorgulayacakları yoktu ama yine de tedbirli olmak gerekirdi.

Mac beni bir duvara yasladı ve dik durmak için toplayabildiğim tüm enerjiyi kullanırken gözlerim karardı.

“Sana ne oldu böyle?” diye sordu.

“Bir yerim kopmuş gibi hissediyorum.”

“Kas gibi mi?”

“Gibi...” Yüzümü ekşittim, doğru kelimeyi arıyordum. “Ruhum, belki... Kaderler utansın, bilmiyorum. Ama içimi acıtıyor.”

“Ruhun mu dedin?”

“Evet. Sanki büyü bozuldu ve gerçekten kötü bir şey oldu.” Midemi tuttum.

Mac çenesini dikleştirip başını salladı. “Bu durumu düzeltmemiz gerekecek.” Bir eliyle bedenimi gösteriyordu. “Senin sorunun her neyse, bunu çözmemiz gerek.”

“Evet.” Kelimeler ağzımdan dökülmüyordu bir türlü. “Sadece daha ne kadar bilincim açık kalır onu düşünüyordum.”

“Kucağımda bayılmazsan iyi edersin.” Mac tekrar bana doğru uzanıp kolunu belime doladı. “Haydi, Lanetli Tazı’ya varmak üzereyiz.”

“Merak etme,” diye mırıldandım ama kelimeler dudaklarımdan dökülür dökülmez karanlık beni ele geçirdi.

EVE

Kendime gelmeye başlamıştım, her şey siyahtan griye ve sonra da gerçek renklerine döndü.

Kıllı bir surat bana baktı; burnu seğiriyordu.

Votkaya ihtiyacın var.

“Hayır, Ralph,” diye mırıldandım. “Votkaya ihtiyacım olmadığına eminim.”

Ralph yanaklarımı okşadı. *Quinn’in çikolatası yok. Bunu amiriy-le konuşmayı planlıyorum.*

Gözlerimi kırtım ve Lanetli Tazı’da bar tezgâhının üzerinde yattığımı fark ettim. Ralph’ın votka içmemi istemesine şaşmamalıydım.

Etrafımdaki arkadaşlarımın suratlarını daha net görebiliyordum artık. Mac, Carrow ve Quinn bana doğru eğilmişlerdi.

“Diğerleri olay yerinde,” dedi Carrow. “İşleri yoluna koymaya çalışıyorlar.”

İnledim ama yine de dik oturdum, bedenimi hâlâ parçalanmış gibi hissediyordum. Bu bir bakıma fiziksel bir acıydı. “Ne kadar baygın kaldım?”

“Seni geri getirdiğimizden beri yirmi dakika geçti,” dedi Quinn. Endişesi gözlerinden okunuyordu.

“Getirdiğimizden beri mi?”

“Seni tek başıma taşıyamazdım,” diye açıkladı Mac.

“Teşekkürler.” Quinn’e baktım. “Sen mi yardım ettin?”

Quinn başını evet anlamında salladı. “Dönüş yolu boyunca bir patates çuvalı gibiydin.”

“Patates çuvalı bir iltifat gibi geldi şu anda bana.” Bardan indim ve bir bar taburesine çöktüm.

“Kendini iyi hissetmiyorsun, değil mi?” diye sordu Mac. “Hâlâ elin ayağın tutmuyor galiba.”

Yüzümü buruşturdum. “Ne kadar nazıksın.”

Dostlar gerçeği söyler diyen bir ses duydum kafamın içinde.

“Teşekkürler, Ralph.” Doğru düzgün nefes almaya çalıştım ama bu çok zordu. Nefes nefese kalmamalıydım. Artık bu halde olmamalıydım. Yirmi dakika dinlendikten sonra kendime gelmiş olmalıydım.

“Bildiğin üzere güçlü bir kâhin değilim,” dedi Mac, “Ama yine de bir deneyebilirim.”

“Yap şunu.” Kolumu ona doğru uzattım. Sihriyle bana neler olduğunu çözebileceğini umuyordum.

Mac parmak uçlarını hafifçe vücudumda gezdirirken arka-

daşlarımın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Endişeleri, eski bir spor çantasından yayılan pis bir koku gibi yayılıyordu, ama güzeldi... Benim için endişe duymaları beni duygulandırıyor ama bunu bana hissettirmemelerini tercih ederdim. Her şey normalmiş gibi davranmalarını tercih ederdim.

Ancak rol yapacak durumda değildim.

Mac parmak uçlarını kısa bir an için koluma dayadı, sonra nefesi kesildi ve elini çekti.

Mac'a baktım. "Ne oldu?"

"Hay..." Mac kaşlarını çatı. "Sen biraz... Zarar görmüş gibisin."

"Zarar görmüş ne demek?"

"İçinde bir şey varmış gibi. Sanki büyü bedeninden ayrılmaya çalışıyormuş gibi bir durum var."

"Kahretsin, tam olarak böyle hissediyorum." Yüzümü buruşturdum, keşke hissettiklerimi abartıyor olsaydım. "Ne yapmalıyım?"

"Kontrol altına al," dedi Mac. "Hemen hem de."

Az önce on tonluk bir kamyonu kazayla caddenin karşısına fırlattığımı düşünürsek, ne demek istediğini anlayabiliyordum. Yürüyebileceğinden emin olmasam da elimden geleni yapıyordum.

Tek sorun şuydu... "Nasıl? Ben bile ne olduğumu bilmiyorum."

"Bu sorunu çözmemiz gerek," dedi Carrow.

Garreth'i düşünerek suratımı astım. "Çözmemiz gereken tek şey bu değil. O Londra'da ne yapıyordu?"

"Bu Lachlan'ın çözmesi gereken bir sorun."

"Benim de sorunum... Onu kaybetmemiz benim suçum."

“Hayır, değil,” dedi Carrow.

“Planı ben yapmıştım.”

“İyi bir plandı. Ama olanlar senin hatan değildi.”

Ne yapacağımı bilemedim. “Her neyse, yaşanan olaylar birbirleriyle bağlantılı. Bunu biliyorum. Garreth bendeki dönüşümü fitilleyen o varlık için çalışıyor. Bana söyleyebileceği bir şeyler vardır. Ya da beni o ibislere götürebilir.”

Carrow yüzünü buruşturdu, sonra başını salladı. “Peki. Anlaşıldı.”

“Bunun senin geçmişinle de ilgisi var,” dedi Mac. “Öyle olmalı. Ne olduğunu bulman gerekiyor.”

Söylemesi yapmaktan daha kolaydı.

Başımı salladım. “Biliyorum. Ama her şeyin bir sırası var, eğer bundan kurtulacaksam etkili bir ağrı iksiri bulmam gerek.”

Mac zorlukla yutkundu, gözleri endişe içinde yerlerinden fırlayacak gibiydi. “Evet, acele etmen gerek.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Bana neyi söylemiyorsunuz?”

Kararsızdı, derin bir nefes aldı. “Çok fazla vaktin yok.”

“Ne demek istiyorsun?” Omurgamdan aşağı bir ürperti süzülüp gitti.

“Demek istediğim, eğer bunu bir an önce çözmezsen, daha da kötüleşeceksin. İçinde alevlendirdiğin büyü seni paramparça edecek.”